

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 17. novembra 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Posudzovanie vplyvov určitých verejných alebo súkromných projektov na životné prostredie — Smernica 85/337/EHS — Smernica 2011/92/EÚ — Rozsah pôsobnosti — Pojem ‚osobitný vnútroštátny právny predpis‘ — Neposúdenie vplyvov na životné prostredie — Právoplatné povolenie — Legislatívna náprava neposúdenia vplyvov na životné prostredie a posteriori — Zásada spolupráce — článok 4 ZEÚ“

Vo veci C-348/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Správny súdny dvor, Rakúsko) z 25. júna 2015 a doručený Súdnemu dvoru 10. júla 2015, ktorý súvisí s konaním:

Stadt Wiener Neustadt

proti

Niederösterreichische Landesregierung,

za účasti:

.A.S.A. Abfall Service AG,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia E. Regan, J.-C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev a S. Rodin,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Stadt Wiener Neustadt, v zastúpení: E. Allinger, Rechtsanwalt,
- A.S.A. Abfall Service, v zastúpení: H. Kraemmer, Rechtsanwalt,
- Európska komisia, v zastúpení: L. Pignataro-Nolin a C. Hermes, splnomocnení zástupcovia,

* * Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 8. septembra 2016,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 5 smernice Rady 85/337/EHS z 27. júna 1985 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (Ú. v. EÚ L 175, 1985, s. 40; Mim. vyd. 15/001, s. 248), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 97/11/ES z 3. marca 1997 (Ú. v. ES L 73, 1997, s. 5; Mim. vyd. 15/003, s. 151) (ďalej len „smernica 85/337“), článku 1 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ z 13. decembra 2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (Ú. v. EÚ L 26, 2012, s. 1), ako aj zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Stadt Wiener Neustadt (Mesto Wiener Neustadt, Rakúsko) a Niederösterreichische Landesregierung (vláda spolkovej krajiny Dolné Rakúsko) vo veci zákonnosti rozhodnutia, ktorým táto vláda zastávala názor, že prevádzka zariadenia na spracovanie náhradného paliva spoločnosťou A.S.A. Abfall Service sa považuje za povolenú.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Článok 1 ods. 1 smernice 85/337, ktorého obsah prebral článok 1 ods. 1 smernice 2011/92, stanovuje:
„Táto smernica sa vzťahuje na posudzovanie vplyvov tých verejných a súkromných projektov na životné prostredie, ktoré môžu mať pravdepodobne významný vplyv na životné prostredie.“
- 4 Článok 1 ods. 2 smernice 85/337, ktorého obsah v podstate prebral článok 1 ods. 2 písm. c) smernice 2011/92, stanovuje:
„Na účely tejto smernice:

...

,povolenie‘ je:

rozhodnutie príslušného orgánu alebo orgánov, ktoré oprávňuje navrhovateľa realizovať projekt.

...“
- 5 Článok 1 ods. 5 smernice 85/337, ktorého obsah v podstate prebral článok 1 ods. 4 smernice 2011/92, stanovuje:

„Táto smernica sa nevzťahuje na projekty, ktorých podrobnosti sú upravené osobitným vnútroštátnym právnym predpisom, keďže ciele tejto smernice vrátane poskytovania informácií sa dosiahli prostredníctvom legislatívneho procesu.“

6 Článok 2 ods. 1 smernice 85/337 stanovuje:

„Členské štáty prijímú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že pred udelením povolenia sa pre projekty, ktoré pravdepodobne budú mať významné vplyvy na životné prostredie okrem iného z dôvodu ich charakteru, veľkosti alebo umiestnenia, bude vyžadovať povolenie a budú posúdené z hľadiska ich vplyvov na životné prostredie. Tieto projekty sú definované v článku 4.“

Rakúske právo

7 Ustanovenie § 3 ods. 6 Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz (UVP-G 2000) (zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie z roku 2000) (BGBl. 697/1993) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „UVP-G 2000“) upravuje:

„Pred ukončením posudzovania vplyvov na životné prostredie alebo posúdenia konkrétneho prípadu nesmú byť vydané povolenia na projekty, na ktoré sa vzťahuje posúdenie podľa odsekov 1, 2 alebo 4, a oznámenia uskutočnené podľa právnych predpisov správneho práva nemajú pred ukončením posudzovania vplyvov na životné prostredie právne účinky. Povolenia vydané v rozpore s týmto ustanovením môžu byť vyhlásené za neplatné príslušným orgánom podľa § 39 ods. 3 v lehote troch rokov.“

8 § 46 ods. 20 bod 4 UVP-G 2000 stanovuje:

„Pri nadobudnutí účinnosti novo formulovaných alebo vložených ustanovení prostredníctvom spolkového zákona BGBl. I, 87/2009, ako aj pri prechode na nový právny stav, platí:

...

4. Projekty, v prípade ktorých sa na povolenie v čase nadobudnutia účinnosti spolkového zákona BGBl. I, 87/2009 už nevzťahuje hrozba vyhlásenia neplatnosti stanovená v § 3 ods. 6, sa považujú za povolené v súlade s týmto spolkovým zákonom.“

9 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že znenie § 46 ods. 20 bodu 4 UVP-G 2000, ako bolo uvedené v bode 8 tohto rozsudku, vychádza zo spolkového zákona Bundesgesetz, mit dem das Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz 2000 geändert wird (UVP-G-Novelle 2009) [spolkový zákon, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie z roku 2000 (UVP-G-Novela 2009), BGBl. I, 87/2009], ktorý nadobudol účinnosť 19. augusta 2009.

Skutkové okolnosti sporu vo veci samej a prejudiciálna otázka

10 .A.S.A. Abfall Service prevádzkuje na území mesta Wiener Neustadt zariadenie na spracovanie náhradného paliva, v ktorom dochádza v zásade k drveniu plastového odpadu, až kým vznikne priemyselne využiteľné náhradné palivo, ktoré sa využíva predovšetkým v cementárskom priemysle. V tomto zariadení sa teda vykonáva fyzikálne spracovanie odpadov, ktoré nie sú nebezpečné.

11 V rokoch 1986 a 1993 primátor mesta Wiener Neustadt vydal povolenia na prevádzku zariadenia s kapacitou spracovania 9 990 ton za rok.

12 Predseda krajinskej vlády Dolného Rakúska rozhodnutím z 10. decembra 2002 povolil v zmysle predpisov odpadového hospodárstva zvýšenie kapacity zariadenia na spracovanie maximálne 34 000 ton ročne. Toto zvýšenie kapacity sa malo dosiahnuť rozšírením existujúcej spracovateľskej linky, ako aj zriadením druhej spracovateľskej linky.

- 13 Toto povolenie bolo udelené bez toho, aby projekt rozšírenia bol predmetom posudzovania jeho vplyvov na životné prostredie stanoveného UVP-G 2000.
- 14 Listom z 30. apríla 2014 Umweltanwalt (zástupca vo veciach ochrany životného prostredia) spolkovej krajiny Dolné Rakúsko požiadal vládu tejto spolkovej krajiny, aby určila, či sa na toto zariadenie vzťahuje povinnosť vykonať posudzovanie vplyvov na životné prostredie podľa UVP-G 2000.
- 15 Rozhodnutím z 27. júna 2014 vláda tejto spolkovej krajiny odpovedala záporne na uvedenú otázku, usudzujúc, že toto zariadenie sa má považovať za povolené podľa § 46 ods. 20 bodu 4 UVP-G 2000.
- 16 Mesto Wiener Neustadt podalo na Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Rakúsko) návrh na zrušenie tohto rozhodnutia.
- 17 Rozsudkom z 12. septembra 2014 tento súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.
- 18 Bundesverwaltungsgericht (spolkový správny súd) v podstate zastával názor, že nie je potrebné preskúmať, či rozšírenie kapacity spracovania, ako bolo povolené rozhodnutím z 10. decembra 2002, malo predtým podliehať posúdeniu vplyvov na životné prostredie na základe UVP-G 2000, pretože § 46 ods. 20 bod 4 UVP-G 2000 umožňoval domnievať sa, že také povolenie sa má pre prevádzku vo veci samej považovať za legálne udelené. Navyše toto ustanovenie nie je v rozpore s právom Únie.
- 19 Mesto Wiener Neustadt podalo proti tomuto rozsudku opravný prostriedok „Revision“ na Verwaltungsgerichtshof (Správny súdny dvor, Rakúsko). Tvrdí, že ustanovenie § 46 ods. 20 bodu 4 UVP-G 2000 je v rozpore s právom Únie. Predovšetkým sa domnieva, že podmienky, na základe ktorých projekt môže byť na základe vnútroštátnej právnej úpravy vylúčený z pôsobnosti smernice 85/337 alebo smernice 2011/92, nie sú vo veci samej splnené.
- 20 Za týchto okolností Verwaltungsgerichtshof (Správny súdny dvor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Bráni právo Únie, predovšetkým smernica 2011/92 a najmä jej článok 1 ods. 4, resp. smernica 85/337, najmä článok 1 ods. 5, vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa projekty, ktoré podliehali povinnému posudzovaniu vplyvov, ale neboli povolené v súlade s ustanoveniami vnútroštátneho zákona UVP-G 2000, ale iba na základe osobitných hmotnoprávných zákonov [ako Abfallwirtschaftsgesetz (zákon o odpadovom hospodárstve)], ktoré 19. augusta 2009... nemohli byť v dôsledku uplynutia trojročnej lehoty stanovenej vo vnútroštátnom práve (§ 3 ods. 6 UVP-G 2000) už vyhlásené za neplatné, sa považujú za povolené podľa ustanovení UVP-G 2000, alebo je takáto právna úprava v súlade so všeobecnými zásadami právnej istoty a legitímnej dôvery zakotvenými v práve Únie?“

O prejudiciálnej otázke

- 21 Na úvod je potrebné poukázať na to, že projekt zvýšenia kapacity spracovania v zariadení, o aké ide vo veci samej, mohol vzhľadom na dátum, kedy bol povolený na základe právnej úpravy o odpadovom hospodárstve, t. j. 10. decembra 2002, spadať pod právo Únie a z tohto dôvodu byť predmetom posúdenia jeho vplyvov na životné prostredie. To však neplatí v prípade povolení na prevádzku udelených v rokoch 1986 a 1993, teda pred pristúpením Rakúska k Únii.
- 22 Je potrebné tiež spresniť, že vnútroštátnemu súdu prislúcha posúdiť, či tento projekt mal podliehať posúdeniu jeho vplyvov na životné prostredie podľa článku 2 ods. 1 smernice 85/337, a prípadne, či odvetvové povolenie udelené rozhodnutím z 10. decembra 2002 podľa právnych predpisov o odpadovom hospodárstve v praxi umožňuje dodržanie požiadaviek životného prostredia stanovených v tejto smernici, ako to tvrdí prevádzkovateľ.

- 23 Na záver treba zdôrazniť, že vzhľadom na dátum predmetných rozhodnutí vo veci samej nie je potrebné odkazovať na smernicu 2011/92.
- 24 Preto sa treba domnievať, že svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, po prvé, či článok 1 ods. 5 smernice 85/337 sa má vykladať v tom zmysle, že do jej pôsobnosti spadá také zákonné ustanovenie, ako je § 46 ods. 20 bod 4 UVP-G 2000, podľa ktorého sa projekt, ktorý bol predmetom rozhodnutia prijatého za porušenia povinnosti posúdenia vplyvov na životné prostredie, v súvislosti s ktorým uplynula lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodnutia, má považovať za legálne povolený.
- 25 Všeobecnejšie, vnútroštátny súd chce, po druhé, tiež vedieť, či také zákonné ustanovenie môže byť odôvodnené v práve Únie zásadami právnej istoty a legitímnej dôvery.
- 26 Pokiaľ ide o prvý aspekt prejudiciálnej otázky, z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 1 ods. 5 smernice 85/337 stanovuje dve podmienky na vylúčenie projektu z pôsobnosti tejto smernice. Prvou podmienkou je, že projekt musí byť podrobne upravený a prijatý prostredníctvom osobitného právneho predpisu. Druhou podmienkou je, že ciele tejto smernice vrátane cieľa poskytovať informácie sa majú dosiahnuť prostredníctvom legislatívneho procesu (rozsudky zo 16. septembra 1999, WWF a i., C-435/97, EU:C:1999:418, bod 57, ako aj z 18. októbra 2011, Boxus a i., C-128/09 až C-131/09, C-134/09 a C-135/09, EU:C:2011:667, bod 37).
- 27 Prvá podmienka znamená, že právny predpis má rovnaké vlastnosti ako povolenie v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 85/337. Musí najmä poskytovať navrhovateľovi oprávnenie realizovať projekt a musí rovnako ako povolenie obsahovať všetky náležitosti projektu, ktoré sú relevantné na posudzovanie vplyvov na životné prostredie, a to po tom, ako boli zohľadnené zákonodarcom (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. septembra 1999, WWF a i., C-435/97, EU:C:1999:418, body 58 a 59, ako aj z 18. októbra 2011, Boxus a i., C-128/09 až C-131/09, C-134/09 a C-135/09, EU:C:2011:667, body 38 a 39). Právny predpis tak musí potvrdzovať, že ciele smernice 85/337 boli v súvislosti s dotknutým projektom dosiahnuté (rozsudok z 18. októbra 2011, Boxus a i., C-128/09 až C-131/09, C-134/09 a C-135/09, EU:C:2011:667, bod 39 a citovaná judikatúra).
- 28 Tak to nie je v prípade, ak právny predpis neobsahuje náležitosti potrebné na účely posudzovania vplyvov tohto projektu na životné prostredie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. septembra 1999, WWF a i., C-435/97, EU:C:1999:418, bod 62, a z 18. októbra 2011, Boxus a i., C-128/09 až C-131/09, C-134/09 a C-135/09, EU:C:2011:667, bod 40).
- 29 Druhá podmienka znamená, že ciele smernice 85/337 sú dosiahnuté prostredníctvom legislatívneho procesu. Z článku 2 ods. 1 tejto smernice totiž vyplýva, že jej hlavným cieľom je zabezpečiť, aby projekty, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie najmä z dôvodu ich charakteru, veľkosti alebo umiestnenia, boli „pred vydaním povolenia“ posúdené z hľadiska ich vplyvov na životné prostredie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. októbra 2011, Boxus a i., C-128/09 až C-131/09, C-134/09 a C-135/09, EU:C:2011:667, bod 41 a citovanú judikatúru).
- 30 Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca musí mať v čase schvaľovania projektu k dispozícii dostatočné informácie. V tejto súvislosti informácie, ktoré má poskytnúť navrhovateľ, musia obsahovať minimálne opis projektu s informáciami o mieste, projektovom riešení a veľkosti projektu, opis predpokladaných opatrení na zabránenie, zníženie a na prípadné odstránenie významných nepriaznivých vplyvov, ako aj údaje potrebné na identifikáciu a posúdenie hlavných vplyvov, ktoré projekt pravdepodobne bude mať na životné prostredie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. októbra 2011, Boxus a i., C-128/09 až C-131/09, C-134/09 a C-135/09, EU:C:2011:667, bod 43).

- 31 Hoci vnútroštátnemu súdu prináleží určiť, či tieto podmienky boli splnené, pričom zohľadní tak obsah prijatého právneho predpisu, ako aj celý legislatívny proces, ktorý viedol k jeho prijatiu, a najmä prípravné akty a parlamentné rozpravy (rozsudok z 18. októbra 2011, Boxus a i., C-128/09 až C-131/09, C-134/09 a C-135/09, EU:C:2011:667, bod 47), predsa sa zdá, že zákonné ustanovenie, ako je § 46 ods. 20 bod 4 UVP-G 2000, nedodržuje tieto požiadavky.
- 32 Zo spisu predloženého Súdneho dvoru totiž vyplýva, že toto ustanovenie nemá vo vzťahu k projektu, ktorého sa týka, rovnaké vlastnosti ako povolenie v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 85/337.
- 33 Navyše sa ani nezdá, že by ciele smernice bolo možné dosiahnuť prostredníctvom § 46 ods. 20 bodu 4 UVP G-2000, keďže vnútroštátny zákonodarca nedisponoval pri prijímaní tohto ustanovenia informáciami o vplyvoch projektu na životné prostredie, ktorých sa mohlo týkať, a keďže sa toto ustanovenie má v každom prípade uplatňovať na projekty, ktoré už sú zrealizované.
- 34 V dôsledku toho sa nezdá, že zákonné ustanovenie, ako je § 46 ods. 20 bod 4 UVP-G 2000, spĺňa podmienky stanovené v článku 1 ods. 5 smernice 85/337, takže nemohlo viesť k vylúčeniu postupu, na ktorý sa vzťahuje, z pôsobnosti smernice. Vnútroštátnemu súdu však prislúcha, aby túto skutočnosť overil vzhľadom na všetky charakteristické znaky vnútroštátneho práva a presný dosah, ktorý sa má priznať predmetnému ustanoveniu.
- 35 Pokiaľ ide o druhý aspekt prejudiciálnej otázky, ktorý sa týka možnosti odôvodniť v práve Únie zákonné ustanovenie, ako je zákonné ustanovenie vo veci samej, zásadami právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, je potrebné uviesť nasledujúce spresnenie.
- 36 Právo Únie nebráni vnútroštátnym právnym predpisom, ktoré za určitých okolností pripúšťajú konvalidáciu postupov alebo aktov, ktoré mu odporujú. Vyžaduje sa však, aby sa takáto možnosť pripustila iba za podmienky, že dotknuté osoby nemajú nijakú možnosť obháďať alebo neuplatniť právo Únie, a teda si zachová výnimočnú povahu (rozsudok z 3. júla 2008, Komisia/Írsko, C-215/06, EU:C:2008:380, bod 57).
- 37 Súdny dvor teda rozhodol, že právna úprava umožňujúca priznať povoleniu nápravy, ktoré možno udeliť bez ohľadu na akékoľvek preukázané mimoriadne okolnosti, rovnaké účinky, ako sú tie, ktoré sa spájajú s povolením v oblasti územného plánovania, nerešpektuje požiadavky smernice 85/337. Projekty, pri ktorých sa vyžaduje posúdenie vplyvov na životné prostredie, musia byť podľa článku 2 ods. 1 tejto smernice identifikované a následne pred udelením povolenia – a teda nevyhnutne pred tým, ako sú realizované, – podriadené konaniu o povolenie a uvedenému posúdeniu (rozsudok z 3. júla 2008, Komisia/Írsko, C-215/06, EU:C:2008:380, bod 61).
- 38 To isté platí pre zákonné ustanovenie, ako je § 46 ods. 20 bod 4 UVP-G 2000, ktoré zrejme umožňuje, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu, aby sa projekt, ktorý mal byť predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie v zmysle článku 2 ods. 1 smernice 85/337, považoval za takto posúdený bez toho, aby sa aspoň uložila povinnosť dodatočného posúdenia, a mimo akýchkoľvek osobitných mimoriadnych okolností.
- 39 Je pravda, že ustanovenie dotknuté vo veci samej sa vzťahuje len na „projekty, v prípade ktorých sa na povolenie už nevzťahuje hrozba vyhlásenia neplatnosti“ v dôsledku uplynutia trojročnej lehoty stanovenej v § 3 ods. 6 UVP-G 2000.
- 40 Táto okolnosť sama osebe nemôže zmeniť tento záver. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora nepochybne vyplýva, že v prípade neexistencie právnej úpravy Únie v danej oblasti prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu, aby stanovil príslušné súdy a upravil procesné podmienky žalôb určených na zabezpečenie plnej ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, za predpokladu, že takéto podmienky jednak nie sú menej

výhodné ako podmienky vzťahujúce sa na podobné žaloby vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že jednak nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Únie (zásada efektivity).

- 41 Súdny dvor sa tiež domnieva, že stanovenie primeraných lehôt na podanie žaloby je v záujme právnej istoty, ktorá chráni jednak jednotlivcov a jednak orgány, je v súlade s právom Únie. Konkrétne usudzuje, že tieto lehoty totiž nie sú takej povahy, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv, ktoré priznáva právny poriadok Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. apríla 2010, Barth, C-542/08, EU:C:2010:193, bod 28, a zo 16. januára 2014, Pohl, C-429/12, EU:C:2014:12, bod 29).
- 42 V dôsledku toho právo Únie, ktoré nestanovuje pravidlá týkajúce sa lehôt na podanie žaloby proti povoleniu vydanému za porušenia povinnosti uskutočniť predchádzajúce posúdenie vplyvov na životné prostredie uvedené v článku 2 ods. 1 smernice 85/337, v zásade nebráni tomu, aby dotknutý členský štát stanovil lehotu troch rokov na podanie žaloby, ako je trojročná lehota stanovená v § 3 ods. 6 UVP-G 2000, na ktorú odkazuje § 46 ods. 20 bod 4 UVP G 2000, ak pri tom dodrží zásadu rovnocennosti.
- 43 Také vnútroštátne ustanovenie, z ktorého vyplýva, že projekty, ktorých povolenie už z dôvodu uplynutia lehoty na podanie žaloby stanovenej vnútroštátnou právnou úpravou nepodliehajú priamym opravným prostriedkom, sa jednoducho považujú za legálne povolené v súvislosti s povinnosťou posúdenia vplyvov na životné prostredie, čo však prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu, nie je v súlade s touto smernicou.
- 44 Ako v podstate uviedla generálna advokátka v bodoch 42 až 44 svojich návrhov, smernici 85/337 ako takej odporuje ustanovenie takej povahy, a to už z dôvodu, že právnym účinkom tohto ustanovenia je zbaviť príslušné orgány povinnosti zohľadniť skutočnosť, že projekt v zmysle tejto smernice bol zrealizovaný bez toho, aby boli posúdené jeho vplyvy na životné prostredie, ako aj dbať na to, aby sa také posúdenie uskutočnilo, pokiaľ práce alebo fyzické zásahy spojené s týmto projektom vyžadujú neskoršie povolenie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. marca 2011, Brussels Hoofdstedelijk Gewest a i., C-275/09, EU:C:2011:154, bod 37).
- 45 Ďalej z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že členské štáty sú povinné nahradiť každú škodu, ktorá vznikla z dôvodu neuskutočnenia posúdenia vplyvov na životné prostredie (rozsudok zo 7. januára 2004, Wells, C-201/02, EU:C:2004:12, bod 66).
- 46 Na tieto účely sú príslušné vnútroštátne orgány povinné prijať všetky všeobecné alebo osobitné opatrenia, aby bolo napravené také opomenutie (rozsudok zo 7. januára 2004, Wells, C-201/02, EU:C:2004:12, bod 68).
- 47 V tejto súvislosti je potrebné spresniť, že hoci podmienky takej žaloby na náhradu škody, zvlášť podmienky týkajúce sa toho, či sa má každá nezákonnosť považovať za pochybenie, ako i podmienky stanovenia príčinnej súvislosti spadajú v prípade neexistencie ustanovení práva Únie do vnútroštátneho práva, a aj keď taká žaloba musí byť, ako vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, obmedzená určitou lehotou, ak budú dodržané zásady ekvivalencie a efektivity, nič to však nemení na tom, že musí byť možné podať za primeraných podmienok takú žalobu na základe zásady efektivity.
- 48 Z uvedeného vyplýva, že určité vnútroštátne ustanovenie, pokiaľ bráni po uplynutí danej lehoty akejkoľvek žalobe na nápravu porušenia povinnosti posúdenia vplyvov na životné prostredie stanovenej v článku 2 ods. 1 smernice 85/337 napriek tomu, že lehota, ktorou vnútroštátne právo obmedzuje možnosť podať žalobu na nápravu, neuplynula, je tiež z tohto dôvodu nezlučiteľné s právom Únie.

- 49 Preto treba odpovedať na položenú otázku tak, že článok 1 ods. 5 smernice 85/337 sa má vykladať v tom zmysle, že z pôsobnosti smernice nevylučuje projekt, na ktorý sa vzťahuje zákonné ustanovenie, ako je ustanovenie vo veci samej, podľa ktorého sa projekt, ktorý bol predmetom rozhodnutia prijatého za porušenia povinnosti posúdenia jeho vplyvov na životné prostredie, pričom uplynula lehota na podanie žaloby o neplatnosť rozhodnutia, má považovať za legálne povolený. Právu Únie odporuje také zákonné ustanovenie v rozsahu, v akom stanovuje, že predchádzajúce posudzovanie vplyvov na životné prostredie sa má považovať za uskutočnené pre daný projekt.

O trovách

- 50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 1 ods. 5 smernice Rady 85/337/EHS z 27. júna 1985 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 97/11/ES z 3. marca 1997, sa má vykladať v tom zmysle, že z pôsobnosti smernice nevylučuje také zákonné ustanovenie, ako je ustanovenie vo veci samej, podľa ktorého sa projekt, ktorý bol predmetom rozhodnutia prijatého za porušenia povinnosti posúdenia vplyvov na životné prostredie, pri ktorom uplynula lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodnutia, má považovať za legálne povolený. Právu Únie odporuje také zákonné ustanovenie v rozsahu, v akom stanovuje, že predchádzajúce posudzovanie vplyvov na životné prostredie sa má považovať za uskutočnené pre daný projekt.

Podpisy